

1 April 1916.

No. 7.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Aldus verbreekt God de banden des doods, de overwinning
 verkregen hebbende over den dood; den Zoon kracht gevende
 om de voorspraak te zijn voor de menschenkinderen.

Abinadi.

GEESTELIJKE GEVOELSZIN.

door

LE GRAND RICHARDS. *)

Het is niet steeds de schoone rede die indruk maakt, maar in de allereerste plaats is het de Geest des Heeren die de woorden dient te inspireeren. De waarheid is het. De Geest maakt levend, maar de letter doodt. Dat is in toepassing op de somwijlen schoone redevoeringen die men hoort in onze kerken van vandaag. Wij moeten evenwel trachten om te leven in overeenstemming met datgene wat ons den geest van het evangelie kan waarborgen. Het doel van het evangelie is het gevoel van de menschen te ontwikkelen. Sommige menschen meenen dat alleen datgene wat zichtbaar en tastbaar is, bestaat. Van daar dat men niet kan of wil gelooven in den invloed van den Geest des Heeren. Ik heb persoonlijk ondervonden dat het evangelie den mensch ontwikkelt in geestelijk gevoel, en in de waarnemingen van het zintuig van het gevoel, al is het dan niet het tastbare zien. De wereld evenwel verwacht niet aan de geestelijke gevoelszin te kunnen weten dat God bestaat en leeft. Af te gaan op dien gevoelszin acht men niet betrouwbaar, maar men wenscht zich enkel te verlaten op het stoffelijk gezicht. Door zich te wijden evenwel aan de boodschap van het evangelie door ons naar voren gebracht, ontstaat er eene blijdschap en vreugde die alle verstand te boven gaat, al is die blijdschap dan slechts het gevolg van geestelijk gevoel. Al de beweringen door het ongeloof in de pen gegeven kan mij dat zekere bewustzijn niet ontrukken. De Geest is het die zulks leert met onomstootelijke vastheid en zekerheid. Zoekt overal, onder hen die zich verbeelden

*) Onderstaand artikel is eene weergave van het gesprokene door Pres. Le Grand Richards bij zijn bezoek aan de vertakking Utrecht, op Zondag 19 Maart 11. Opgemerkt dient evenwel te worden dat het geen woordelijk verslag is, maar alleen de besproken onderwerpen in hoofdzaak weergeeft.

iets te zijn, alsmede onder hen die zich niet verbeelden iets te zijn, en tracht daar tranen te vinden opgewekt door het geestelijk gevoel de ware en levende godsdienst betreffende. Tranen van geluk vindt men niet alleen onder de rijken, vandaar dat rijkdom, al is die nog zoo groot en de weelde nog zoo grootsch, niet in staat is een zoodanig geestelijk gevoel van voldaanheid te weeg te brengen, dat tranen van geluk daarvan het gevolg zijn. O hoe menigmaal heb ik, man zijnde zoowel als zij, tranen van blijdschap en reine vreugde vergoten, veroorzaakt door het bewustzijn een deelgenoot te zijn van het evangelie, wat door datzelfde geestelijke gevoel, onafhankelijk van stoffelijk zien, die blijdschap en die vreugde te weeg brengt.

Aankloppende bij de nederigen en de zachtmoedigen van harte, die den Heere wenschen te dienen, die Hem lief willen hebben met gansch hunne ziel, vindt men daar menigmaal menschen zóó vol met blijdschap, met tevredenheid en met geluk, dat zij geene woorden kunnen vinden om hunne blijdschap te uiten.

In onze getuigenisvergaderingen vinden wij somwijlen mannen die alle dagen door de grófste en hardste spierarbeid hun brood moeten verdienen, bootwerkers, door de week steeds werkzaam in het ruwste werk denkbaar. Tot tranen toe bewogen worden ze daar; tranen ontweld door de uiting van gevoel, veroorzaakt door de volheid van waar geluk, als gevolg van de uitstorting van den Geest des Heeren.

Elkeen nu kan zoo gevoelen, wanneer hij zoodanig zijn leven heeft ingericht dat de Geest des Heeren dienaangaande op hem kan inwerken. Is dat niet zoo met ons, die leden zijn geworden van de Kerk van Christus, die het evangelie hebben omhelsd, dan hebben wij iets verzuimd, en is er iets in onze betrekking tot den Heer wat niet goed, niet zuiver is.

Neem als voorbeeld daarvoor, een verliefde, hetzij getrouwd of niet. De liefde, een zuivere gevoelsuiting, wordt door daden getoond, en alleen wanneer hij in staat is die daden ten uitvoer te leggen gevoelt hij zich voldaan. Wij kunnen ons geen man indenken die, zijne vrouw liefhebbende, haar op onredelijke wijze zal gaan behandelen. Hij die zegt zijne vrouw, of zijne kinderen, lief te hebben, en wreed en onbillijk tegen hen is, is een leugenaar. Heeft hij hen lief, dan noopt die liefde zelf hen met teederheid te omringen. Als een gevolg van liefde, al is die liefde dan ook in een verkeerd spoor geleid, — wordt er somwijlen zelfs een moord bedreven. Dat alles nu eveneens vloeit voort uit gevoelsuitingen, die even tastbaar zijn dan stoffelijk zien, en tastbaar grijpen.

Zoo ook staan wij tegenover Vader in den hemel. Het evangelie is de weg door God gebaad om Hem te naderen en van Hem hemelsche blijdschap te erlangen. Daarmede kennis te maken is rijkdommen te vergaderen en schatten op te leggen, die dieven niet kunnen

stelen, en waar de mot en de roest niet bij kunnen komen om ze te verteren. 't Is de paarl der Schriften. Een mensch zoude gewillig zijn alles te verkoopen en zich alleen die paarl aan te schaffen. Jezus zeide, die vader en moeder liefheeft boven mij, is mijns niet waardig. Jezus nu wist dat er eerst iets geplant moest worden in het hart alvorens de mensch in staat kon zijn zoo groot een offer te brengen, maar de kracht van Zijne voorschriften, gebaseerd op reïne liefde, een uiting van waar en echt gevoel, wist Hij daartoe in staat. Op eene andere plaats zegt de Heer, „Kom tot Mij, en Ik zal u geven te drinken van de wateren des levens opdat gij in eeuwigheid niet wederom dorsten zult.” Liefde, dat wil zeggen, menschelijke liefde, doet opnieuw daarnaar verlangen, stoffelijke honger en dorst moeten telkens weer verzadigd en gelescht worden. Het is dan ook niet de stoffelijke honger en de stoffelijke dorst die Jezus wenschte te laven en te lesschen, maar zij die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, zullen door Hem worden verzadigd zoodat zij in eeuwigheid niet meer zullen hongeren en niet meer zullen dorsten.

Die belofte nu komt ons toe. Het evangelie verzadigt. Doet eene godsdienst dat niet, dan is die belijdenis niet uit God, en bijgevolg niet waar. Het evangelie is de wetenschap die ons in kennis brengt met datgene wat alleen gevoeld kan worden, maar wat een even groote zekerheid biedt, neen veel grooter zekerheid dan datgene wat met stoffelijke oogen kan worden gezien.

Na de opstanding van Jezus, toen Hij hun voorging naar Emmaus, waren de harten der discipelen brandende in hen. Petrus gevoelde de macht die uitging van den Heer. „Al zouden allen ook U verlaten, ik toch zoude u nabij blijven” was hetgeen hij betuigde. Jezus hem attent makende op zijne broosheid, deed hem weliswaar tot de ontdekking komen van zijne zwakheid op dat punt, maar zulks was alvorens nog de Geest was uitgestort geworden. Dezelfde Petrus die, nadat de Heer pas gekruisigd was geworden, zijne medediscipelen voorstelde om maar weer te gaan visschen, wyl alle hoop en alle verwachting verloren was, die nadat hem driemaal gevraagd was geworden door den Heer zelf, of hij Hem voldoende liefde toedroeg, en daarop ten volle bevestigend antwoord had gegeven, — diezelfde Pretus was, nadat hij den Heiligen Geest had ontvangen, in staat om zonder vreeze den Heer te prediken en dien gekruisigd, en aarzelde niet, geleid door dezelfde gevoelsuiting als een gevolg van de uitstorting des Geestes, om toen zijn tijd gekomen was, zijn leven af te leggen voor den Heer dien hij lief had, en voor de beginselen door dien Heer, en later eveneens door hem, voorgestaan.

Zoo was het met al de apostelen van den Heer. Bijna zonder onderscheid hebben zij hun leven ten offer gebracht voor hunnen God en Heer. Onderwijl zij hemelsche gaven en zegeningen genoten, zege-

ningen en geluk, zoo groot als geen rijkdom of geen machten der wereld ooit in staat waren geweest hen te geven.

Waarom genoten zij dat gevoel, en anderen niet? Zij die den Heer kruisigden zagen in Hem slechts een boosdoener. Zoo nu zijn er duizenden en duizenden, die denken den hemel te zullen ontvangen, zonder de waarheid van Zijnen Geest te hebben geproefd. Evenwel, zij zullen teleurgesteld worden even als de Joden teleurgesteld waren en den Heer, die gekomen was als de vervulling van de profetiën aan hen van ouds gegeven, — kruisigden. Hij — Christus — komt alleen tot hen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. Dien geeft Hij hemelsch manna voor brood te eten, en water des levens om te drinken. Wij hebben gezegd dat de Geest levend maakt, terwijl daarentegen de letter doodt. Zijn wij alleen leden naar de letter, en ontvangen wij niet van de beloofde zegeningen, dan mankeert er iets aan onze verhouding tot God. Hij — Christus — geeft inderdaad wat Hij beloofd heeft; Hij die gekruisigd was is in elk opzicht betrouwbaar. Hij heeft eenmaal gezegd „Die Mij liefheeft zal van den Vader geliefd worden, en wij zullen komen en woning bij hem maken.” Zij die zulks niet hebben ondervonden verkeerden in ellende en in donkerheid, en dienen zich te bekeeren, willen zij deze zegeningen ontvangen.

Persoonlijk heb ik dit werk lief boven alles wat mij de Heere geschonken heeft. Lief zelfs boven de liefde van en voor mijne vrouw en kinderen. Lief boven mijn eigen leven. Het evangelie is het plan waarop de aarde is gegrondvest geworden. Het is het plan tot zaligheid tot u gebracht, en tot mij gebracht. Het is het plan wat die hoop verwekt waarvan Job getuigde toen hij zeide dat het hem bekend was dat hij uit dit zijn vleesch zijn God en zijn Verlosser zoude aanschouwen. Ik weet dit zoo zeker als ik leef. Wie zou Hem niet prijzen als we onze afhankelijkheid van Hem beseffen? Hij belooft hen die Hem volgen, het eeuwige leven, en eene eeuwige erfenis. Dat te ontvangen is onze bestemming. In mijn hart woont een diep respect voor mijne ouders, omdat zij mij hebben opgebracht in deze dingen en mij dienaangaande mijne plicht hebben onderwezen. Mijne plichten jegens hen te vervullen is een van de grootste doeleinden mijn levens. Niettegenstaande die dankbaarheid en die liefde, die in mijn hart wonen, behalve jegens die ouders ook voor eigen vrouw en kinderen, zoude, zooals ik zeide, ik dat alles liever willen verliezen dan het evangelie prijs te geven. Alles zou ik beter vaarwel kunnen zeggen dan die Geest welke ten leven leidt. Kiezende de toekomst zou ik liever weg willen worden genomen dan een toekomst tegemoet te moeten gaan zonder het evangelie, en als een vreemdeling van God.

Ik hoop dat de Heere u allen zegenen zal. Hij zal u nimmer lasten op de schouders leggen die te zwaar zijn om te dragen en niet dooi u vervuld kunnen worden. Blijft u herinneren dat bij alles wat u over-

komt, de Heer daar achter staat. Weest verblijdt met 's Heeren wetten en voorschriften, en gij zult een hemel van zegeningen van Hem ontvangen.

Tracht den Geest te bezitten die u waarborgt tegen de aanvallen van Satan, en u bij voorbaat daarover de overwinning schenkt. Zoekt vriendschap met God. Een ieder heeft in te gaan door de deur van de stal der schapen, en aldaar zal hij weide vinden.

GOD EN DE GODHEID

door

JOSEPH E. CARDON.

Geloof in den eeredienst bewezen aan de talrijke goden is het eenige werkelijke fundament van alle godsdienstige belijdenissen. Geloof in den waren God strekt tot zaligheid, waar geloof in valsche goden eventueel verdriet brengt en teleurstelling.

Door overtreding is het menschdom van God den Eeuwigen Vader afgedwaald; van God die de organiseerder is der hemelen en der aarde, en die den Vader is van de geesten van alle menschen die op de aarde wonen, ook van hen die denkbeeldige goden dienen en eeren, goden namelijk gemaakt van hout en steen.

In het hart van elk wezen is een verlangen ingeplant om te aanbidden. Plutarch, zegt, met betrekking tot aloude toestanden, wijselijk: „De wereld doorzoekende moogt ge steden vinden zonder muren, zonder letterkunde, zonder koningen, zonder geld zelfs, maar niemand heeft nog ooit een stad gevonden zonder godheid, zonder een tempel, of zonder bidders.” Om den onderzoeker naar een behoorlijken vorm van aanbidding tot geleide te strekken, en hem eene kennis te doen erlangen van het wezen en de hoedanigheden van den waren en levenden God, waard om te aanbidden, is het doel van dit artikel.

De Heiligen der Laatste Dagen weten dat God een verheven Wezen is, een lichaam bezittende even tastbaar als dat van een mensch, en dat Hij op onderscheidene tijden zich aan Zijne kinderen heeft geopenbaard, door aan hen te verschijnen, en door tot hen te spreken zooals een mensch zich met iemand anders onderhoudt; voorts dat wij in werkelijken zin de kinderen zijn van onzen Vader in den hemel, en naar Zijn evenbeeld geschapen.

„God zeide, laat ons menschen maken, naar onze gelijkenis; * * * En God schiep den mensch naar Zijn beeld, naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze. (Gen. 1: 26-27.) Geschiedenis en overlevering, overhandigd van geslacht tot geslacht, leveren voldoende bewijs van Gods karakter zooals is geopenbaard in Zijne handelingen met Zijne kinderen, van af den tijd hunner schepping. Zijne — des Heeren — eerste verschijning was aan Adam, de eerste man en groote voorvader van het geslacht. Bij talrijke gelegenheden

ontving Adam persoonlijke bezoeken van den Vader welke hem in zijne plichten onderwees. Zij spraken met elkander even natuurlijk als elke twee personen. Zelfs na den val ging de Heer voort Adam en zijn talrijk nageslacht bezoeken te brengen, zoodat van geslacht tot geslacht deze kennis werd overgebracht.

Kain en Abel werden eerst door hunne ouders onderricht van het bestaan van God, en nadien door persoonlijke bezoeken van den Vader zelve. Adam leefde tot hij 930 jaren oud was, en vele kinderen werden hem geboren, waarvan een ieder onderwezen werd betreffende het bestaan van God, en velen van hen ontvingen directe onderwijzing van den Heer door persoonlijke bezoeken en goddelijke instructies.

Noach, de zoon van Lamech, werd geboren 160 jaar na den dood van zijnen grootvader Adam, en leefde met zijnen vader ongeveer 600 jaar, zoodat Noach eene kennis bekwam van het bestaan van God door zijnen vader Lamech, die onderwezen was geworden door zijnen vader Adam, dat God namelijk in vorm en persoonlijkheid gelijk was aan den mensch — Zijne nakomelingschap. Deze kennis die Noach ontving, was der wereld overgeleverd na den grooten vloed die de inwoners der aarde, uitgezonderd enkele weinigen (acht zielen), verwoestte.

Abraham, „de vader der geloovigen, en de vriend van God”, werd bij herhaalde gelegenheden ten hoogste begunstigd door hemelsche bezoeken te ontvangen. „De Heere verscheen hem aan de eikenbosschen van Mamre, als hij in de deur der tent zat, toen de dag heet werd. En hij hief zijne oogen op: en ziet, daar stonden drie mannen tegenover hem; als hij hen zag zoo liep hij hun tegemoet van de deur der tent, en boog zich ter aarde. En hij zeide: Heere! heb ik nu genade gevonden in uwe oogen, zoo gaat toch niet van uwen knecht voorbij. Dat toch een weinig waters gebracht worde, en wascht uwe voeten, en leunt onder dezen boom.” (Gen. 18: 1-4.) Bij deze gelegenheid werd er een lang gesprek gehouden betreffende de verwoesting der twee goddelooze steden van de vlakte, Sodom en Gomorra, tusschen den Heer en Abraham.

In het zeventiende hoofdstuk van Genesis, van het eerste tot het derde vers, vinden wij het volgende: „Als nu Abram negen en negentig jaren oud was, zoo verscheen hem de Heere, en zeide tot hem; Ik ben God de Almachtige! Wandel voor mijn aangezicht, en zijt oprecht! En Ik zal mijn verbond stellen tusschen Mij en tusschen u, en Ik zal u gansch zeer vermenigvuldigen. Toen viel Abram op zijn aangezicht en God sprak met hem.” Hier maakte de Heere een verbond met Abraham, dat zijn zaad zoo talrijk zou zijn als het zand aan den oever der zee, en als de sterren des hemels; eveneens dat door hem alle natiën der aarde gezegend zouden worden.

Izaak, de zoon van Abraham, ging naar Gerar, „En de Heere

verscheen hem en zeide: Trek niet af naar Egypte, woon in het land dat Ik u aanzeggen zal." (Gen. 26: 2.) In het vier en twintigste vers van hetzelfde hoofdstuk wordt gezegd: „En de Heere verscheen hem in denzelfden nacht, en zeide, Ik ben de God van Abraham uwen vader, vrees niet, want Ik ben met u, en Ik zal u zegenen, en uw zaad vermenigvuldigen, om Abrahams mijns knechts, wille.”

Jakob, de vader van de twaalf stammen Israëls, sprekende met zijnen zoon Jozef, zeide: „God, de Almachtige, is mij verschenen te Luz, in het land Kanaän, en Hij heeft mij gezegd. En Hij heeft tot mij gezegd: Zie, Ik zal u vruchtbaar maken, en u vermenigvuldigen, en u tot eenen hoop van volkeren stellen; en Ik zal aan uw zaad na u, dit land tot eene eeuwige bezitting geven.” (Gen. 48: 3, 4.)

Toen men den toren van Babel begon te bouwen „kwam de Heere neder om te bezien de stad en den toren, die de kinderen der menschen bouwden. Kom aan, laat ons nedervaren, en laat ons aldaar hunne spraak verwarren, opdat een iegelijk de spraak zijns naasten niet hoore. Alzoo verstrooide de Heere hen van daar over de gansche aarde; en zij hielden op de stad bouwen.” (Gen. 11: 5-7.) Bij deze gelegenheid werden hunne talen verward, zoodat zij elkander niet verstaan konden, en zij werden over het rond der aarde verspreid.

Aan Mozes maakte de Heer zich bij talrijke gelegenheden bekend; betreffende Zijn uitverkoren Hoogepriester zeide Hij: „Van mond tot mond spreek Ik met hem, en door aanzien, en niet door duistere woorden; en de gelijkenis des Heeren aanschouwt hij.” (Num. 12: 8.) Van uit het midden van het brandende braambosch hoorde Mozes de stem van den Heer, zeggende: „Ik ben de God uws vaders, de God van Abraham, Izaäk en Jakob. En Mozes verborg zijn aangezicht, want hij vreesde God aan te zien.” (Ex. 3: 6.) Sprekende met hem bij eene andere gelegenheid, zeide de Heere: „Zie er is eene plaats bij Mij; daar zult gij u op de steenrots stellen. En het zal geschieden, wanneer Mijne heerlijkheid voorbij zal gaan, zoo zal Ik u in eene kloof der steenrots zetten; en Ik zal u met Mijne hand overdekken, totdat Ik zal voorbijgegaan zijn. En wanneer Ik Mijne hand zal weggenomen hebben, zoo zult gij Mijne achterste deelen zien; maar Mijn aangezicht zal niet gezien worden!” (Ex. 33: 21-22.)

Deze persoonlijke bezoeken werden niet alleen tot Mozes bepaald; in dit bijzondere tijdperk verlangde de Vader dat andere getrouwe zonen getuigen zouden zijn van Zijn bestaan en Zijne persoonlijkheid. In Exodus 24: 9, 10, lezen wij het volgende: „Mozes nu en Aäron klommen opwaarts, ook Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël. En zij zagen den God van Israël, en onder zijne voeten als een werk van saffierstenen, en als de gestaltenis des hemels in zijne klaarheid.” Aan Mozes en het verzamelde Israël verscheen de Heer in eene wolk op den Sinaï. „Toen zeide de Heere tot Mozes:

Aldus zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: Gij hebt gezien, dat Ik met ulieden van den hemel gesproken heb." (Ex. 20: 22.)

Gedurende den tijd van Jozua en de Richteren, tot op de Koningen en de Profeten, openbaarde de Heer zich bij vele gelegenheden aan hen en toonde hun Zijne heerlijkheid en macht.

Jesaja geeft zijne getuigenis daarvan op de volgende wijze: In het jaar, toen de koning Uzzia stierf, zoo zag ik den Heere, zittende op eenen hoogen en verhevenen troon, en zijne zoomen vervullende den tempel." (Jes. 6: 1.) Wederom zegt hij: „Want mijne oogen hebben den Koning, den Heere der heirscharen gezien." (Jes. 6: 5.)

Het Nieuwe Testament eveneens vloeit over van tallooze voorbeelden van de persoonlijkheid van God, en bevestigt in zeer groot aantal onderdeelen de vele bewijzen vervat in het Oude Testament. Bij voorbeeld, toen Christus onderging in de wateren des doops, werd de stem van den Vader gehoord, verklarende: „Deze is Mijn zoon, Mijn geliefde, in denwelken Ik Mijn welbehagen heb." (Matt. 3: 17.) Bij de gelegenheid van de verheerlijking op den berg, werd dezelfde verheerlijkende erkenning gehoord. (Matt. 17: 5.) Onderwijl Stefanus den marteldood stierf, „Vol zijnde des Heiligen Geestes, en de oogen houdende naar den hemel, zag hij de heerlijkheid Gods, en Jezus, staande ter rechterhand Gods. En hij zeide; Ziet, ik zie de hemelen geopend, en den Zoon des Menschen, staande ter rechterhand Gods." (Hand. 7: 55-56.)

Paulus de apostel, schrijvende aan de Filippensen, zeide, met betrekking tot den Zaligmaker, „Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was, die in de gestaltenis Gods zijnde, het geen roof geacht heeft, Gode evengelijk te zijn." (Fil. 2: 5, 6.) Tot de Hebreëen zeide hij: „Dewelke, alzoo Hij is het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door zichzelf te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen." (Heb. 1: 3.) Paulus verstond, zooals al de discipelen van Christus, dat God een verheerlijkt Wezen was, en dat van tijd tot tijd, als zoo door de gelegenheid werd vereischt, Hij aan Zijne kinderen op aarde verscheen, en hen onderrichtte met betrekking tot Zijn groot en wonderlijk werk.

Het Boek van Mormon bevat tal van voorbeelden van directen omgang tusschen God en Zijn volk dat leefde op het Westelijk Vasteland. De broeder van Jared, die een gezelschap wegleidde van den toren van Babel naar het land Amerika, bezat een groot geloof, en de Heere toonde hem zichzelf, en liet zien dat de mensch letterlijk gemaakt was naar het beeld van zijnen Schepper. (Ether 3.)

(wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Organ van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
GE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

WAAROM DE MORMONEN GEEN SLECHT VOLK KUNNEN ZIJN.

Jezus heeft eenmaal gezegd toen Hij nog hier als een gewoon mensch onder Zijne broederen op aarde leefde, dat men elke boom aan zijne vrucht zoude kennen. Evenmin leest men druiven van distelen, dan dat men goede vruchten van een kwaden boom voort ziet brengen. Wanneer dus de in toepassing bringing van de leer van Christus slechte vruchten voort zoude brengen dan zou dat als noodwendige oorzaak moeten hebben dat de leer van Christus niet deugde, niet rein was en niet goddelijk, en bijgevolg geen waarheid kon zijn. Dat dit evenwel niet zoo is, wordt door iedereen, zelfs door de ongeloofigen, toegestemd. De uitgangspunten dan ook, door den Zaligmaker gepredikt niet alleen, maar ook in toepassing gebracht, zijn van dien aard, dat zelfs een zeer oppervlakkige beschouwing wel tot de slotsom moet leiden dat deze zaken, door den Heer geleerd, er juist op berekend zijn al de goede eigenschappen van den mensch niet alleen aan het licht te brengen, maar zoodanig te vergrooten, zoodanig te kweken, en zooveel te vermeerderen, dat aan 't eind inderdaad toestanden geboren moeten worden, waar deze beginselen in massa worden gehuldigd niet alleen, maar ook in het dagelijksch leven in toepassing gebracht, dat een gelukstaat over de wereld zoude moeten komen, zóó groot, en zóó heerlijk, dat er van ellende en van zonde, noodwendig geen sprake meer zou kunnen zijn.

Hoe komt het dan, zou men, neen, moet men vragen, dat zulks tot heden toe onder die volkeren, die den Christus nu reeds zoo veel eeuwen hebben beleden, nog niet het geval is. Neen, dat men daarentegen juist onder de zoogenaamde Christennatiën, de meest gruwelijke dingen, ooit in de wereld geschied, ziet gebeuren. Zelfs de Muzelmannen, en de belijders van heidensche afgodendiensten zijn niet zoo vreeselijk barbaarsch in hun doen jegens elkander als de geciviliseerde volkeren van westelijk Europa, tot voor korten tijd nog beschouwd als de bloem van het menschdom, waar de meeste verfijning, de grootste beschaving heerschte, en die thans door hun optreden tegenover elkaar zoo duidelijk blijk geven van die beschaving slechts aan den buitenkant te hebben bezeten, en slechts zoo lang als het met hun vreeselijk en gruwelijk egoïsme in overeenstemming bleek te zijn. Godsdienst, door zoodanige volkeren beleden, heeft inderdaad geene waarde, en hoe treurig de waarheid ook is, toch moet ze gezegd

worden, namelijk dat het Christendom volkomen bewezen heeft de nederlaag te hebben geleden.

Nogmaals vragen wij, hoe komt dat? Waar het, zooals reeds gezegd, onomstootelijk vast staat dat de Christus zelf zoo groot was en zoo rein in heel Zijn levensuitingen, zoowel daden als leerstellingen, daar kan het niet anders of de menschen hebben, in plaats van den geest van Zijne onderwijzingen te volgen gedurende den tijd van ruim negentien honderd jaren, die ons thans scheidt van den tijd toen Hij op de wereld Zijne denkbeelden verkondigde en handhaafde, slechts den schijn ervan gevolgd, en de werkelijkheid geheel buiten beschouwing latende, nagelaten den geest van Zijne voorschriften op hunne karakters te laten inwerken.

Het nalaten daarvan heeft langzamerhand geleid, als een noodwendig gevolg, tot het in de wereld brengen der toestanden die wij thans kennen. Niet in eenen is dat zoo gekomen. Er zijn in heel de wereld niet meer moorden bedreven, niet meer doodslag heeft er plaats gehad, en niet meer gruwelen zijn er begaan dan juist in den naam van Christus, en zoogenaamd om „der geloove” wille. Brengen wij ons slechts, om van voorbeelden die veel naderbij liggen niet te spreken, den tijd in herinnering dat in ons eigen vaderland een gigantischen strijd gestreden werd tegen het overmachtige Spanje, wat almede zijn oorzaak vond in den eeuwigdurenden strijd om der belijdenis. Zoowel Geuzen als de tegenstanders vergaten bij al hun twisten en hun oorlogvoeren dat de God dien zij vermeenden te dienen, nergens minder mede gediend kon zijn, dan door broedermoord op groote schaal. Ik zeide, wij halen slechts één voorbeeld aan, waar er duizenden om ons heen, en uit de geschiedenis van alle landen, voor 't grijpen liggen. Was niet heftig de strijd in het van ouds her godvruchtige en vrome Engeland ten tijde van de Puriteinen? Moesten niet zij, die naar waarheid en naar den geest hun Heer trachten te dienen, eveneens om „der geloove” wille het vaderland ontvluchten, om op vreemden bodem een onderdak te kunnen vinden en gewetensvrijheid, om hun gevoelen tot ontplooiing te kunnen brengen?

Welnu dan, als het zoogenaamde Christendom niets beters wist te doen, en heden zelfs nog niets beters te doen vindt dan af te breken waar iets af te breken valt, vijandschap onderling te zaaien, met middelen zóó gruwelijk en zóó barbaarsch, dat geen pen ze weet te beschrijven, waar het maar daartoe de gelegenheid vindt, is het dan niet opgelegen dat een zoodanig Christendom, na negentien eeuwen te hebben bestaan, eindelijk uitgediend raakt? Behoeft het verwondering te baren dat groote mannen, mannen als Voltaire in Frankrijk, Multatuli in ons eigen vaderland, Ingersoll in Amerika, en veel meer nog, tot de conclusie kwamen dat de god van zoodanige Christenen, een gruwelgod moest zijn, het bestaan niet waard, veel minder nog om geprezen te

worden en aangebeden? Neen immers. Alleen dit; schande over hen die den naam van den Heilige, van den Reine, en van den Liefderijke, door hun daden zoo door 't slijk hebben gesleurd. Wel is het woord van den Zaligmaker op hen van toepassing, dat zij niet alleen zelt niet in zullen gaan, maar een hinderpaal zijn en oorzaak, dat ook anderen niet in kunnen gaan.

We zouden voort kunnen gaan de fiolen van misnoegen uit te storten, was het niet dat we, eerstens onze onmacht gevoelden om hiermede een keerpunt te bereiken in de wereldgeschiedenis die zich af zal spelen geheel in overeenstemming met de beginselen jaren lang door de volkeren alom gehuldigd, ook zonder dat onze zwakke stem daarin van protest zal dienen, en in de tweede plaats zou een dergelijke uitweiding alhier, om als inleiding te dienen voor de omschrijving van het morgenrood van beter leven, te lang van stof en draad worden.

Richten wij liever onze blikken op de zaak die we te bespreken hebben, om mocht het zijn, oorzaak te worden dat nog enkelen de oogen mochten worden geopend voor het ware heilicht, in deze dagen aan den hemeltrans verschenen om, naar ons door een mond die niet kan liegen is verzekerd, niet weer van de aarde te wijken, maar dat stand zal houden, ja zich vergrooten en verheerlijken zal tot in oneindige toekomst, als wanneer de glorie daarvan gekroond zal worden, door de wederkomst van dien zelfden Heilige, wiens naam allicht thans met de lippen wordt geprezen, maar wiens beginselen even sterk, zoo niet nog sterker, worden verfoeid en verguisd als toen anderen, waar thans met verachting op wordt neergezien, met dezelfde gevoelens beziel, Hem nagelden aan een kruis.

Waarom de Mormonen geen slecht volk kunnen zijn? Omdat zij, niet zooals de wereld van van daag, zoowel leek als geestelijkheid, zich hun weg trachten te banen door bloed en ijzer, door laster en verderf, maar daarentegen beziel zijn met dien geest van zelfverloochening en opoffering, die niet anders brengen kan dan in 't einde 't geluk in die mate dat het den naam van zaligheid verdient.

Waar de Christenen lichting na lichting van hunne jeugd, van de bloem hunner volkeren, oproepen om naar 't oorlogsveld te trekken, om onder de schijnleuze van vaderlandsliefde, tot kanonnenvoedsel te strekken, of anderen tot kanonnenvoedsel te verdoemen, daar gaat van uit het Rotsgebergte, waar een volk woont wat zich, onder de slagen van het noodlot, hen bereid almede door dezelfde Christenen die thans elkander verscheuren, ook jaarlijks een lichting uit van de bloem hunner natie, niet om op het oorlogspad te treden, maar om de boodschap van liefde, de boodschap van vrede, en de boodschap van opheffing uit het slijk, te prediken met al de offervaardige kracht aan jonge menschen eigen. Een volk, wat in tegenstelling met hunne

belagers, een jaarlijksch rantsoen levert aan jeugdige krachten, in verhouding tot hun aantal grooter dan eenige soldatenlichting van welk volk dan ook, om als engelen der liefde en des vredes den aardbodem alomme te betreden, ver van huis, ver van geliefden en vrienden, ver van waardeering, en ver van eenig aardsch loon, maar slechts aangewezen op het loon wat gevonden wordt in eigen hart na volbrenging van een uit overtuiging gevoelden plicht, een zoodanig volk kan niet slecht zijn.

Een volk, dat onder de slagen van het noodlot den rug niet kromde, maar voortging zich in te richten in het opgedrongen vaderland, waar struik noch plant groeide, en van een onvruchtbaar territoir een landstreek heeft weten te maken die zijn weerga niet vindt in oost of west, in zuid of noord, zoodanig een volk kan niet slecht zijn.

Een volk dat moeders telt wier vreugde het is der wereld zonen te geven zoo rein en kuisch, en onbesmet van de zonden der jeugd, als elk eerbaar jongeling als onafwijsbare eisch stelt voor haar die in de toekomst het huwelijkslot met hem staat te deelen, zoodanig een volk kan geen verkeerde en zedeloze beginselen huldigen, wat dan ook gezegd mag worden door de wereld.

Meervoudig huwelijk? Veelwijverij? Dat de tijd niet kome voor de Christenen om ons heen dat ze aan den lijve gaan gevoelen de redenen die in het tijdelijk toegepaste stelsel van meervoudig huwelijk, (geen veelwijverij) onder de „Mormonen” een der voornaamste rollen speelde. Hoe zal het straks ontvolkte Europa opnieuw zijn krachten kunnen herwinnen, zonder datgene te beschouwen wat eens den Mormonen als eenig redmiddel van hun nageslacht was overgebleven? De toekomstprofetieën in den Bijbel maken gewag van eenen tijd dat zeven vrouwen eenen man aan zullen grijpen, hem vragende alleen zijn naam te mogen dragen, zelf in hun onderhoud willende voorzien, opdat toch het geslacht niet verloren ga. Zij die, trots allen tegenstand, ondervonden door hunne belagers, de wet des Heeren volgden en vasthielden aan de beginselen hen verkondigd, door hen geloofd en gevoeld, en daarbij eene standvastigheid aan den dag leggende die onder soortgelijke omstandigheden zijn wederga niet vindt in de geschiedenis, zulk een volk kan niet verdorven zijn.

Een volk wat, door de meest krachtige naturen uit de wereld stelselmatig op te zoeken, die naar hun vaderland te brengen, en daar voort te gaan dezelve te cultiveeren, te vermengen met het ras weer van andere volkeren, om zoo de edelste hoedanigheden van het menschelijk gemoed tot volle ontwikkeling te brengen niet alleen, maar eveneens te kweken voor de toekomstgeslachten, een zoodanig volk kan niet onedel en onrein zijn.

Is de wereld niet in staat de ware drijfveer van het Mormonisme te begrijpen en te vatten, zooveel te erger voor die wereld, maar

waarheid houdt daarom niet op waarheid te zijn, en mogen de beginselen en uitgangspunten door hen gehuldigd, thans nog niet liggen onder het bereik der bevattelijkheid van de wereld om ons heen, eens zal er, moet er een tijd komen dat de onbegrepen Mormonen op een voetstuk zullen worden geplaatst, zoowel als thans de in Zijn tijd onbegrepen Christus, door Zijne zoogenaamde vereerders, op een voetstuk is geplaatst geworden. Mogen de vereerders van deze secte dan, wanneer zij de waarheid gewillig zijn te huldigen, blijken in hun hart betere navolgers te zijn van hetgeen voorzaten voor hen met goed en bloed hebben verdedigd en verkondigd, dan thans de nazaten zijn van dien Christus, wiens nieuwere openbaringen den grondslag hebben gelegd van datgene wat de wereld thans verfoeit, maar door de aanhangers er van als waarheid wordt geliefd.

Dat de „Mormonen” geen slecht volk zijn en, ons stellende op het standpunt der pas gemaalde toekomst, geen slecht volk was, zal alsdan met even groote duidelijkheid blijken als thans de namen van onze volksgrooten door allen geëerd en geprezen worden.

WOORDEN VAN TOLSTOI'S MOEDER AAN HARE KINDEREN KORT VOOR HAAR DOOD.

Zal mijn liefde sterven met mijn leven? Dat kan niet, mijn hart voelt op dit oogenblik te veel om te kunnen gelooven dat die liefde, zonder welke ik het leven niet kan begrijpen, ooit kan ophouden te bestaan. Mijn ziel kan niet bestaan zonder mijn liefde voor u, en ik weet dat zij eeuwig zal zijn, al was het alleen omdat zulk een gevoel niet zou kunnen geboren worden, als het ooit moest ophouden.

De liefde is zulk een verruiming, zulk een uitzetting van ons wezen, zij verheft ons zoozeer boven de grenzen en banden der eindige, zichtbare wereld, dat zij in zich zelve de verzekering omdraagt van haar eeuwigen duur.

HULP VOOR BELGIË.

Van een onzer zusters in Brussel mochten wij enkele dagen geleden de volgende briefkaart ontvangen:

„Wij laten u weten dat wij uwen postwissel in goede orde hebben ontvangen. Wij zeggen u grooten dank er voor, want het komt goed van pas, daar alles wat hier te krijgen is viermaal duurder is dan tevoren. Het is nu vier maand geleden dat wij aardappelen, vet noch boter meer gezien hebben. Thans evenwel hopen wij weer in staat te zijn een en ander ons te kunnen aanschaffen.”

Is, omtrent de toestanden in België, deze kaart tekenend, wij verheugen er ons in, in staat te zijn gesteld door de opofferende gezind-

heid van onze broeders en zusters althans daar hulp te kunnen bieden waar zulks noodig is. Moge de Heere ons allen zegenen, en vooral onze broeders en zusters die, als een gevolg van hunne woonplaatsen in het land direct door den oorlog geteisterd, met Zijne gunsten omringen, opdat voor elkeen spoedig een beter en rustiger tijd moge aanbreken.

JERUZALEM OP HET OOSTELIJK VASTELAND.

uit

COMPENDIUM.

Het alleroudste verslag wat wij bezitten van Jeruzalem, is vervat in het veertiende hoofdstuk van Genesis, onder datum van 1913 vóór Christus.

Toen Abraham terugkeerde van het slaan der vijf koningen, bracht hem Melchizedek, koning van Salem, verfrisschingen. Hij was een rechtvaardig vorst en priester van den Allerhoogsten; hij zegende Abraham.

Josephus, de Joodsche geschiedschrijver, zegt op zekere plaats in een zijner werken dat de stad Salem nadien Jeruzalem werd geheeten. De stad is het schouwtooneel geweest van vele groote gebeurtenissen verbonden met de bediening van het Heilig Priesterschap op aarde.

Abraham werd geboden zijnen zoon Izaäk te offeren op een van de bergen in het land Moria (Gen. 22: 2.) Josephus zegt dat de berg waarop Abraham een altaar bouwde om zijnen zoon te offeren dezelfde was waarop later koning Salomo eenen tempel bouwde.

De Jebusieten hielden bezit van de stad Jeruzalem tot op 1048 vóór Christus, als wanneer zij onderworpen werd door David. Het eerst nam hij de sterkte Zion, „dewelke is de stad Davids”. Toentertijde was het enkel een versterkt fort voor de verdediging der stad. (2 Sam. 5: 6-9.)

In de dagen van Salomo werd Jeruzalem een groote en sterke stad, met een prachtigen tempel, zich verheffende op den berg Moria.

Van af de verwinning door David, tot op den dood van Salomo, was zij — de stad — de hoofdstad van Israël, en nadien van het koninkrijk van Juda. In 585 vóór Christus werd de stad verbrand door het leger van Nebukadnezar, en het grootste gedeelte van de inwoners van het land werden gevankelijk weggevoerd naar Babel. (2 Kon. 24-25.)

De stad werd wederom hersteld aan het einde der zeventig jaren van ballingschap. Nadien speelde zij een groote en belangrijke rol in de geschiedenis van dat deel van Azië.

Alhaast onder de schaduw van hare muren werd onze Zaligmaker geboren. De stad was het middelpunt van Zijne aardsche zending. Even buiten hare muren, en in het gezicht van hare torens, alsmede van den prachtigen tempel ter eere van Zijnen naam gebouwd, stierf de God van Israël den dood als een misdadiger.

Het was nabij deze plaats dat Hij Zijn aardsche zending voltooide en opvoer naar Zijnen Vader.

70 na Christus werd het land Judea, en de stad Jeruzalem in verwoesten toestand gebracht door de Romeinsche legers, en de Joden, als een volk, totaal uit hunne erfenis verworpen en verspreid onder alle volkeren.

Tot op dien tijd waren er, in verband met hare geschiedenis, vele profetiën vervuld. Met betrekking tot hare toekomst staan er nog een groot aantal meer te vervullen, want eveneens zal zij een belangrijke factor zijn in het groote werk der laatste dagen. Evenals het Nieuwe Jeruzalem, van het Amerikaansche vasteland, zal deze stad, na de laatste verandering der aarde, in haar heerlijken toestand, uit den hemel nederdalen. (Openb. 21: 10—27.)

Dikwijls is zij in het Oude Testament, Zion geheeten, en zij zal in de toekomst de hoofdstad zijn van het toevergaderde Israël op het Oostelijke Vasteland, in de laatste dagen.

OVERLEDEN.

TINGEN. Te Ogden, Utah, is op 11 Februari overleden zuster Aaltje Tingen (geboren Weggemans), weduwe van Johannes Tingen. Zij werd 9 October 1832 geboren te Westerbork, Drenthe, Nederland. Op 7 Juni 1895 werd zij een lid van de Kerk, gedoopt zijnde door Ouderling Bernhard A. Denkers. Twee dagen later werd zij door denzelfden Ouderling bevestigd. Naar Utah emigreerde zij in Juni 1898, alwaar ze zich met haar gezin vestigde in Ogden.

De begrafenisdienst werd gehouden Maandagnamiddag om 2 uur in het lokaal der Elfde wijk, onder leiding van Bisschop Nathan A. Tanner. Nadat als duet door de broeders Herbert Wade en Gerard Klomp een openingslied was gezongen, offerde Ouderling H. van Braak het gebed. Nogmaals werd, thans een solo, gezongen door broeder Klomp, „O, may my walk be close with God.”

Ouderling Gerrit J. Kruitbosch verhaalde van zijne kennismaking met de overledene kort nadat zij het evangelie had aangenomen, alsmede van de reis van haar en haar gezin met hem en anderen mede, naar Utah. Voorts legde spreker getuigenis af van haar edel karakter en leven, wijzende op haar nageslacht als blijk daarvan.

Ouderling Aart J. Neuteboom sprak over zijne kennis met moeder Tingen, en over haar karakter en vastberadenheid. Hij verwees naar de toestanden in het toekomstige leven, betreffende de verwantschap van gezinnen en hunne hereeniging.

Zuster Jennie Thorstensen zong toen het lied: „Softly and Tenderly Jesus is Calling me,” waarna Ouderling Horace E. Garner het doel van ons bestaan besprak, het doelwit des levens, en hoe hetzelfde te bereiken door gehoorzaamheid en getrouwheid aan de geboden Gods te betoonen, er op wijzende hoe natuurlijk en redelijk deze zijn.

„O Grave, Where is Thy Victory” werd door broeder Wade ge-

zongen, waarna de bisschoppen Datus H. Ensign en Nathan A. Tanner eenige woorden spraken over het edele en reine leven van Zuster Tingen.

Zuster Thorstensen zong daarna „The Christian's Good Night” waarna de dankzegging werd uitgesproken door Ouderling Samuel Banford.

Het graf in het stadskerkhof werd ingewijd door Ouderling Gerrit J. Kruitbosch. Ouderling Henry J. Watkins begeleidde de zangers op orgel en piano, terwijl, als blijk van deelneming en belangstelling, door vrienden eenige bloemstukken waren geschonken.

POSTMA. Eveneens is te Ogden, Utah, overleden William A. Postma, in den ouderdom van 66 jaren. Broeder Postma was geboren te Veenwouden, Friesland, Holland, op 1 December 1849. Op een der eerste dagen van Maart 1895 werd hij gedoopt door Ouderling L. Kylholst, terwijl hij op 12 Maart 1901 emigreerde naar Utah. Hij overleed op 15 Februari l.l.

De begrafenisdienst werd gehouden in het vijfde wijkgebouw, terwijl als sprekers optraden John Watson, Eerste Raadgever in den Weberring, M. Dalebout, H. Denkers, en E. Neuteboom. Door enkele anderen werden op gevoelvulke wijze eenige solo's gezongen.

HOOGSTEGE. Hier te lande, te Steenwijk namelijk, is overleden Jan Hoogstege. Jan Hoogstege werd geboren te Aalten (G.) op 19 November 1900, en overleed 20 Maart l.l. in het ziekenhuis te Zwolle. Ofschoon de op zoo bloeienden leeftijd overledene geen lid was van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, plaatsen wij toch gaarne dit overlijdensbericht, wijl zijne moeder, een getrouw lid der Kerk zijnde, dit gaarne zag.

Het overlijden van dezen veelbelovenden jongeling is voor de bedroefde ouders een zware slag, maar evenwel hopen beiden te berusten in den wil van Hem wiens daden wij niet in staat zijn te kunnen doorgronden.

Bij het verslag der bijzonderheden van zijn afsterven, lezen we dat de moeder, ofschoon te Steenwijk op het oogenblik dat haar zoon te Zwolle stierf, gegeven was in een visioen zijn heengaan uit deze wereld op duidelijke wijze te aanschouwen.

I N H O U D :

Geestelijke gevoelszin . blz. 101 God en de Godheid . . „ 105 Waarom de Mormonen geen slecht volk kun- nen zijn . . . . . „ 109 Woorden van Tolstoï's moeder aan haar kin-		deren kort voor haar dood . . . . . blz. 113 Hulp voor België . . . „ 113 Jeruzalem op het Ooste- lijk vasteland . . . „ 114 Overleden . . . . . „ 115
--	--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.